

Capitolul 1

După ceea ce mi se părușe o eternitate, părea să se termine. Am încercat să-mi mișc degetele de la picioare și-am izbutit. Eram lungit pe un pat de spital și picioarele îmi erau în ghips, dar încă le aveam.

Am închis ochii, am strâns tare din pleoape și i-am deschis iar, de trei ori la rând.

Încăperea rămânea neschimbată.

Unde naiba eram?

Ceața a început apoi să se ridice și o parte din ceva numit memorie s-a întors la mine. Mi-am amintit nopți, infirmiere și seringi. Mi-am amintit cum, de fiecare dată când lucrurile începeau să se limpezească, cineva venea și mă înțepa. Așa se întâmplase. Da. Acum însă mă simțeam cât de cât în regulă. Trebuiau să se oprească.

Nu-i așa?

A început să mă hărțuiască un gând: poate că nu.

O îndoială naturală în privința purității motivațiilor umane, oricare vor fi fost ele, s-a ivit și-a început să-mi apese pieptul. Am înțeles brusc că mi se dăduseră doze mari de narcotice. Fără vreun motiv real, dacă era să judec din felul în care mă simțeam. Și nici pentru ei nu exista vreun motiv să se oprească acum, dacă fuseseră plătiți să continue. Așa că stai cuminte și prefă-te că ești încă drogat, a zis o voce înțeleaptă din mintea mea.

Am ascultat de vocea aia.

O asistentă a băgat capul pe ușă cam zece minute mai târziu, iar eu firește, încă păream că trag la aghioase. A plecat.

Apucasem, între timp, să-mi aduc aminte puțin din cele întâmplate.

Suferisem un fel de accident, îmi aminteam vag. Ce se petrecuse după aceea era încă în ceață; cât despre ce se întâmplase înainte, n-aveam nici cea mai mică idee. Însă fusesem mai întâi într-un spital și apoi mă aduseseră aici, asta știam sigur. De ce? Habar nu aveam.

În orice caz, îmi simțeam picioarele destul de zdravene. Suficient cât să mă susțină, deși nu știam cât trecuse de când mi se fracturaseră – și știam că le avusesem fracturate.

Așa că m-am ridicat în șezut. M-a costat un pic de efort, fiindcă mușchii îmi erau osteniți. Afară era beznă și o mână de stele atârnav golășe dincolo de geam. Am răspuns licăririlor închizând și deschizând ochii și mi-am azvârlit picioarele peste marginea patului.

Eram năuc, dar după un timp amețeala s-a domolit și am izbutit să mă ridic, apucând bara de la căpătâiul patului, și să fac primul meu pas.

Bun. Picioarele mă țineau.

Așadar, teoretic, eram în formă suficient de bună ca să plec de-aici.

M-am băgat iarăși în pat, m-am întins și m-am gândit ce să fac. Asudam și tremuram. Vedeam în fața ochilor puncte mari, dintre care unele semănau cu niște drajeuri zaharisite.

Era ceva putred în Danemarca...

Accidentul avusese de-a face cu o mașină, mi-am amin-tit. Și ce mașină, oho...

Apoi ușa s-a crăpat lăsând să pătrundă lumina și, printre pleoapele întredeschise, am văzut o asistentă cu o seringă hipodermică în mână.

O hipiotă cu păr negru și brațe musculoase s-a apropiat de pat.

În clipa când a ajuns la căpătâiul meu, m-am ridicat brusc.

— Bună seara, am zis.

- Ăă... bună seara, a răspuns.
 - Când pot să mă externez?
 - Va trebui să-l întreb pe domnul doctor.
 - Așa să faci, am zis.
 - Suflecă-ți mâneca dacă ești bun.
 - Nu, mersi.
 - Trebuie să-ți fac o injecție.
 - Ba nu. N-am nevoie.
 - Mă tem că asta decide doctorul.
 - Atunci trimite-l înapoi, să-mi spună cu gura lui.
- Până atunci n-o să-ți dau voie.
- Mă tem că am niște instrucțiuni clare.
 - La fel aveau și naziștii, și uite ce s-a ales de ei, am zis și-am clătinat din cap încetișor.
 - Prea bine, a spus. Va trebui să anunț...
 - Chiar te rog, am zis, și dacă tot o faci, să-i spui c-am decis să mă externez mâine-dimineață.
 - E imposibil. Nici măcar nu poți să mergi... și-ai avut și niște leziuni interne care...
 - Vom vedea. Noapte bună.
- A șters-o fără să-mi răspundă.
- Eu am rămas întins, cugetând. Aparent mă aflu într-un soi de instituție privată – așadar cineva plătește facturile. Dar cine? Nu-mi aduceam aminte de nicio rudă. De niciun prieten. Ce mai rămânea? Dușmani?
- M-am gândit un timp.
- Nimic.
- Nimeni care să-mi facă un bine.
- Căzusem cu mașina de la înălțime, într-un lac, mi-am amintit dintr-odată. Și asta era tot ce țineam minte.
- Eram...
- Am început să mă încordez și să transpir iarăși.
- Nu știam cine sunt.
- Dar, ca să-mi găsesc de lucru, m-am ridicat în șezut și mi-am dat jos bandajele. Aparent, n-aveam nicio rană și

mi se părea ca asta trebuia să fac. Am rupt ghipsul de la piciorul drept folosindu-mă de o bară metalică pe care o scosesem de la căpătâiul patului. Am simțit nevoia să ies de-acolo cât mai iute, însă mai aveam ceva de făcut.

Am încercat să calc pe picior. Era bine.

Am făcut bucăți ghipsul și m-am dus până la șifonier.

Nu erau haine acolo.

După care am auzit pași. M-am întors în pat și am tras pătura peste bucățile de ghips și bandajele sfâșiate.

Ușa s-a deschis, iarăși, spre interior.

Apoi în jurul meu s-a făcut lumină și-am zărit lângă perete, cu mâna pe întrerupător, un tip mătăhălos, într-o haină albă.

— Ce-am auzit, că-i faci probleme asistentei?

Nu mai avea sens să mă prefac că dorm.

— Nu știu, am spus. Ce probleme?

Asta l-a încurcat preț de-o clipă sau două, apoi, încrun-tându-se, a zis:

— E vremea pentru injecție.

— Ești medic? am întrebat.

— Nu, dar sunt autorizat să-ți fac o injecție.

— Iar eu refuz. E dreptul meu legal. Ce părere ai?

— O să faci injecția, a zis și a venit pe partea stângă a patului.

Într-o mână avea o seringă pe care până atunci o ferise vederii.

Lovitura a fost una urâtă, cam la zece centimetri sub centură așa spune, și l-a făcut să cadă în genunchi.

După o clipă a început să înjure.

— Mai apropie-te tu la distanță de-un scuipat, am zis, și-o să vezi ce pățești.

— Știm noi cum să ne ocupăm de pacienți ca tine, a icnit.

Am știut că venise vremea să acționez.

— Unde-mi sunt hainele?

A înjurat din nou.

— Atunci presupun c-o să trebuiască să le iau pe-ale tale. Dă-le încoace.

După ce i-am repetat asta și a treia oară, m-am plictisit de atâta vorbărie, așa că i-am aruncat așternuturile în cap și-am început să-l croiesc cu tija de metal.

În nici două minute, cred, eram înveșmântat în culoarea lui Moby Dick și cea a înghețatei de vanilie. Urât.

L-am îmbrâncit în șifonier și m-am uitat pe geamul cu grilaj. Am văzut Luna Veche ținând Luna Nouă în brațe, plutind deasupra unui șir de plopi. Iarba era argintie și scânteietoare. Noaptea se târguia cătinel cu soarele. Nimic care să-mi arate unde se găsea locul ăsta. Mi se părea că aș fi, totuși, la etajul al doilea al clădirii și că se zărea un pătrățel de lumină mai jos în zid, în stânga mea, părând să indice un geam de la parter cu cineva treaz în spatele său.

Am părăsit camera și am apucat-o pe coridor. Înspre stânga, culoarul se oprea într-un perete unde era încastrată o fereastră cu grilaj. Mai erau patru uși, câte două de fiecare parte. Uși cum era și cea de la camera mea, probabil. M-am uitat pe fereastră și am văzut altă iarbă, alți copaci. Încă era noapte, nimic nou. M-am întors și-am pornit în cealaltă direcție.

Uși, uși, uși, fără lumină pe sub niciuna. Doar zgomotul pașilor mei, al pantofilor prea mari, împrumutați, pe care-i aveau în picioare.

Ceasul infirmierului, pe care mi-l pusesem la mână, arăta ora 5.44. Bara de metal mi-o băgasem la centură, pe sub jacheta albă a uniformei, și mi se freca de osul șoldului când pășeam. În tavan era, înșurubat la fiecare șapte metri, câte un bec de vreo 40 de wați.

Am ajuns la casa scărilor, spre dreapta. Ducea în jos, așa că am coborât pe acolo. Era mochetată și tăcută.

Etajul de dedesubt arăta ca al meu, șiruri de camere, așa că am continuat să cobor.

Când am ajuns la parter, am făcut dreapta, căutând ușa pe sub care se vedea lumină.

Am descoperit-o, tocmai în celălalt capăt al coridorului, și nu m-am oboșit să bat.

Tipul stătea acolo într-un halat de baie împopoțonat, la un birou mare și lucios, uitându-se într-un soi de registru. Țsta nu era salon. S-a uitat la mine cu ochi mari și arzători, cu buzele întredeschise, pe cale să slobozească un țipăt pe care, din cauza expresie mele decise, nu l-a mai scos.

Am închis ușa după mine, am înaintat spre el și am zis:

— Bună dimineața. Ai dat de belea.

Cred că oamenii sunt mereu curioși în privința beleei lor, fiindcă după cele trei secunde cât mi-a luat ca să străbat odaia, cuvintele lui au fost:

— Cum adică?

— Adică, am răspuns, ești pe cale să ai parte de un proces pentru că m-ai ținut izolat și de încă unul pentru malpraxis, pentru utilizare abuzivă de narcotice. Deja am simptome de sevraj și s-ar putea să devin violent...

S-a ridicat de pe scaun.

— Ieși afară, a zis.

Am văzut pe tăblia biroului un pachet de țigări. Mi-am luat una și-am răspuns:

— Stai jos și ține-ți gura. Avem de discutat.

S-a așezat, însă gura nu și-a ținut-o:

— Încalci o grămadă de reguli.

— Așadar să lăsăm instanța să decidă cine-i vinovatul. Vreau înapoi hainele și obiectele personale. O să plec de-aici.

— Nu ești în stare să...

— Nu te-a întrebat nimeni nimic. Dă-i bătaie în clipa asta sau o să ai de-a face cu legea.

A încercat să apese un buton de pe birou, dar l-am plesnit peste mână.

— În clipa asta! am repetat. Ar fi trebuit să-l apeși când am intrat. Acum e prea târziu.

— Domnule Corey, ești foarte dificil...

Corey?

— Nu eu m-am internat aici, am zis, dar al naibii să fiu dacă n-am dreptul să mă externez. Și acum e timpul. Așa că hai să-i dăm drumul.

— E limpede că nu ești în starea potrivită ca să părăsești această instituție, a răspuns doctorul. Nu pot permite așa ceva. O să chem pe cineva care să te conducă înapoi la tine în cameră și să te bage în pat.

— Ai face bine să nu faci asta sau o să afli în ce stare sunt. Aș avea, acum, câteva întrebări. Prima este: cine m-a internat aici și cine plătește pentru mine?

— Prea bine, a oftat, și mustăcioara mică și pleoștită i s-a lăsat în jos pe cât de mult era cu putință.

A tras un sertar și a băgat mâna înăuntru, însă eram în gardă.

Am reușit să i-l zbor din mână înainte să-l poată debloca: era un Colt automatic, calibrul .32, o armă foarte drăguță. Am tras eu însumi piedica, l-am luat de pe tăblie și, îndreptându-l spre el, am zis:

— O să-mi răspunzi la întrebări. E limpede că mă consideri periculos. S-ar putea să ai dreptate.

A schițat un zâmbet și și-a aprins și el o țigară, lucru care era o greșeală dacă voia să demonstreze siguranța de sine. Mâinile îi tremurau.

— Foarte bine, Corey... dacă asta o să te bucure, a zis. Să știi că sora ta te-a internat aici.

Am început să-mi pun întrebări.

— Care soră?

— Evelyn.

Numele nu-mi spunea nimic.

— E ridicol. N-am mai văzut-o pe Evelyn de ani buni, am zis. Nici măcar nu știa că-s în partea asta de țară.

A ridicat din umeri.

— Și totuși...

– Unde stă acum? Vreau s-o sun, am spus apoi.

– N-am adresa ei la îndemână.

– Adu-o.

S-a ridicat, a traversat încăperea până la un fișet, l-a deschis și a scos o fișă.

Am cercetat-o. Doamna Evelyn Flaumel... Adresa din New York nu-mi era nici ea cunoscută, însă am memorat-o. Din ce spunea fișa, prenumele meu era Carl. Bun. Informații suplimentare.

Mi-am înfipt arma la curea, lângă țeava de metal, după ce-am împins piedica la loc, firește.

– OK, i-am zis. Unde-mi sunt hainele și cum ai de gând să mă plătești?

– Hainele ți-au fost distruse în accident. Și trebuie să-ți spun că ai picioarele rupte – stângul, în două locuri chiar. Sincer, nu-mi dau seama cum reușești să te ții pe picioare. N-au trecut decât două săptămâni...

– Mereu mă vindec repede. Acum, în privința banilor...

– Ce bani?

– Înțelegerea dintre noi, pentru malpraxis și cealaltă chestie, ca să nu ajungem la judecată.

– Nu fi ridicol!

– Cine-i ridicol? Mă mulțumesc cu o mie, bani gheață, pe loc.

– Nici nu vreau să discut așa ceva.

– Ai face bine să iei asta în considerare... câștigi sau pierzi, gândește-te numai ce reputație o să capete locul ăsta dacă reușesc să-i fac destulă „publicitate” înainte de proces. O să iau legătura, firește, cu Colegiul Medicilor, cu ziarele, cu...

– Șantaj, a zis. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

– Plătești acum sau plătești mai târziu, după ce este emisă hotărârea judecătorească. Nu-mi pasă. Dar ar fi mai ieftin așa.

Dacă se învoia, aveam să știu că intuiția mea era corectă și că la mijloc exista un strop de respect.

S-a holbat la mine, nu știu cât de mult.

În cele din urmă, a îngăimat:

— N-am o mie aici.

— Spune o sumă de compromis.

— Asta e deposedare de bunuri, a adăugat el după o scurtă tăcere.

— Nu și dacă-mi pui bănuții în palmă, șefule. Cum să fie, deci?

— S-ar putea să am cinci sute în seif.

— Adu-i.

Mi-a zis, după ce a aruncat o privire în interiorul unui seif mic încastrat în perete, că avea doar patru sute treizeci și nu voiam să las amprente pe seif doar ca să verific. Așa că am acceptat și mi-am îndesat bancnotele în buzunarul jachetei.

— Care-i cea mai apropiată companie de taxi care oferă servicii în zonă?

I-a zis numele și l-am verificat în cartea de telefon, de unde am aflat că eram în partea de nord a statului.

L-am pus pe el să sune și să-mi cheme o mașină, fiindcă nu știam cum se numește locul și nu voiam să aflu și el în ce stare mi-era memoria. Unul dintre bandajele pe care mi le scosesem îmi fusese înfășurat în jurul capului.

În timp ce comanda taxiul, am aflat și unde mă găseam: la Spitalul Privat Greenwood.

Am strivit chiștocul țigării, mi-am aprins alta și mi-am ușurat picioarele de vreo sută de kile, așezându-mă pe un scaun cu tapițerie cafenie de lângă raftul lui de cărți.

— Așteptăm aici și-o să mă conduci până la ușă, am zis.

N-am mai auzit niciun cuvânt de la el.